

Вяра

Борбата на християнските мъченици с исляма

Ето как светите мъченици са изобличавали мохамеданската вяра и са съхранили за нас спасителното право славене на Бога:

„След известно време нечестивите агаряни, подбуждани от своя княз, започнали опити да обърнат светите затворници в своята агарянска вяра...

Веднъж някои от знатните мъже, дошли при пленниците и им дали милостиня,.. После се обърнали към тях и им казали:

- ... отделете се от тесения път по който ви кара да вървите Сина на Мария и тръгнете по този път, който е широк и тук и в бъдещия век и който ни е даден от великия пророк... Нима на Бог не му достига златото или някакви други вещи?.. Отстъпете от неверието си невежи хора, тъй като е противно на здравия смисъл да се гнусите от даровете Божии, подавани в този и на онзи свят... Приемете учението на нашия пророк; тогава ще се освободите от настоящите бедствия и ще се усладите от Божествените дарове, давани ви още докато сте живи, и обещани ви и след смъртта... Бог видя, че човека, който желае да изпълни тежкия закон на Иисус изнемогва, и изпрати своя пророк Мохамед, за да освободи хората от този труд и от всякакви неудобства, обещавайки след всичките

радости на този живот, блаженство и бъдещия свят, учейки, че тези които го послушат могат да се спасят само с вяра, без да вършат добри дела.

Изслушвайки нечестивите речи на агаряните, премъдрите мъже се спогледали и кротко се усмихнали... Обръщайки се към агаряните, те им отговорили:

- Това ли е учението на вашия пророк? Нима вие наистина вярвате, че е праведно и приятно на Бога, когато плътта бива покорявана от всякакви нечисти възжеления и страстни похоти, а нашия разум до толкова се покорява на страстите, че даже мисъл не му идва да се спре от скверните плътски деяния чрез въздържание. Каква е разликата тогава между човек, който живее по този начин и безсловестните животните? Не, мъже, не! Ние не желаем да бъдем такива и няма да отстъпим от добродетелния и чист християнски закон,..

След известно време отново в тъмницата на светиите дошли, подобни на първите, пратени от княза, съблазнители...

Светците им отвърнали:

- Ако вярвахте на пророческите свидетелства, то вие бихте разбрали, че вашите мъдрувания са лъжа. Това, което говорите може ли да бъде потвърдено от Божественото Писание? Никога. А всичко, което няма свидетелства е лъжа...

Господа наш Иисус Христос дойде в света като човек, роден от Пречиста Дева, Който, както и вие признавате, е имал за Себе си свидетелствата на всички древни пророци, предсказали Неговото идване.

Дойде и вашия велик пророк и законодател Мохамед,

за когото казвате, че е пратен от Бога, и какво се случи? Не би ли трябвало той да има свидетелствата на двама древни пророка или поне на един, за да ни стане ясно, че той действително е пратен от Бог?..

Не казвате ли вие - продължил светията - че пророк Мохамед е последния пророк?

- Да, така е, - отвърнали те.

Тогава свети Васой казал:

- Исая, който и вие изповядвате за пророк Божий, говори в едно свое пророчество: *„Ще отсеке Господ главата и опашката на Израиля“* (Ис. 9:14). При това сам Исая обяснява своите слова по-нататък, имайки пред вид по *„глава“*, гледащите на лице, тоест вършещите неправоделен съд, а под *„опашка“* - пророците. *„а пророк-лъжеучител е опашката“* (Ис. 9:15). Не се гневете, мъже, - вашият пророк не е ли *„опашката“*, като най-последния (по вашите думи) от пророците? И НЕ ВИ ЛИ УЧИ НА БЕЗЗАКОННИ ДЕЛА?..

Не ви ли даде той такъв закон, че да имате много жени и с тях, по време на вашите пости, да прекарвате цели нощи до изгрев слънце в ядене и телесни удоволствия?

Те отговорили:

- Да, това е истина.

Тогава светиите казали:

- Трябва да отговорим и на първия ви въпрос, според който по - добра вяра имат тези, които притежават мъжество и постигат победата при война. Ако вие правите извод за вашата вяра от воинската сила, то спомнете си древната сила на персите, които завоюваха много държави и покориха почти

цялата вселена; след тях настана господството на гърците, когато Александър Велики победи персите; после Рим завоюва цялата вселена. И какво от това? Нима те са имали истинска вяра защото са били силни на война? Не разбира се! Всички те са били изцяло предадени на идолопоклонство, не знаейки истинския Бог, Творец на всичко. Как вие тогава говорите, че вашата вяра е истинска, само защото (по допущение от Бога за нашите грехове) напоследък ни побеждавате със силата на войската си? Нали и ние християните, истински изповядващи Бога, с Негова помощ също одържаме победи над противниците.

КОГАТО НИЕ ПРОГНЕВИМ ХРИСТА, ГОСПОДА НАШ И НЕ СЕ ПОКАЙВАМЕ, ТОГАВА ТОЙ НИ ИЗПРАЩА НЕЧЕСТИВИ ХОРА, ОТМЪЩАВАЙКИ НИ ЗА ГРЕХОВЕТЕ *(това, което става с много християнски народи, включително и с нашия окаян, изпаднал в ереси и безбожие род български - б.р.)*. Независимо от това, ние наказаните не се отричаме от нашия Владика, но молейки Неговата милост вярваме и имаме надежда, че той ще ни помилва.

ВАШИЯ УЧИТЕЛ, КОЙТО НЯМА ЗА СЕБЕ СИ СВИДЕТЕЛСТВОТО НА СВЕТИТЕ ПРОРОЦИТЕ, И ДАЖЕ Е ОТРЕЧЕН ОТ ТЯХ, НИЕ НИКАК НЕ ПОЧИТАМЕ, НО СЪВЪРШЕННО ОТРИЧАМЕ...

дошъл в тъмницата, изпратен от княза, жесток воевода с въоразени войни и, извеждайки 42 – мата свети мъченици,.. започнал да ги разпитва:

- Колко години вече сте затворени?

- Защо питаш за това, което знаеш – отговорили светиите – Вече седма година се изпълва, откак сме заключени тук.

- Нима за толкова време – казал воеводата – вие не разбрахте, какво човеколюбие ви оказва нашия справедлив княз, който толкова години ви е пощадил, въпреки че можеше отдавна да ви убие...

Светиите отговорили:

- Нашият закон ни заповядва да се молим за враговете ни...

Ние наистина се молим за него на Бога, да **му просвети помрачените от неверие духовни очи, за да познае пътя на правдата и благочестно да почита Бога, приемайки истинската вяра (християнска) вместо тази лъжлива, която сега той има...**

вие неправилно вярвате в истинския Бог,.. присмивайки му се, твърдите, че Той е Творец и Виновник както за всичко добро, така и за всичко зло, за истината и лъжата, правдата и неправдата, смирението и гордостта, кротостта и гнева, целомъдрието и блудтта, и другите добродетели и противните им пороци... както се отличава мрака от светлината, така и вашето изповедание се различава от истината...

Воеводата им казал:

- Какво твърдите вие тогава, че има друг бог, създател на всяко зло и всеки грях?..

Всетиите отговорили на воевдата:

- ... Ние не твърдим, че има друг бог... казваме ви, че се намерил един от ангелите, който по свое доброволно решение е избрал вредното за себе си, обикнал противното на доброто, и отначало намразил своя Създател Бога, а после и човека. За това му е било

позволено да изкушава нашата добра воля - стреми ли се тя към Бога, или се провинява пред Него, научена от изкушителя;

ВИЕ СТЕ ЗАБЛУДЕНИ ОТ ТОЗИ АНГЕЛ, И ЗА ТОВА НЕГОВОТО ЛУКАВСТВО ЛЪЖЛИВО ПРИПИСВАТЕ НА СЪВЪРШЕННО БЕЗГРЕШНИЯ И НЕИЗМЕНЕН БОГ.

- Няма значение – възразил воеводата – нашия пророк Мохамед учи, че всесилния Бог е виновник за всяко зло дело, както и за всяко добро.

На това светиите отговорили:

- КАКТО СЕ ВИЖДА, ТОЙ ЛЪЖЛИВО Е ИЗОБРЕТИЛ ДРУГ БОГ, КАКТО НЯКОГА ЕЛИНИТЕ СА ИЗМИСЛИЛИ АГАТОДЕМОНА (бога, виновен както за доброто, така и за злото), И ВИ ЗАСТАВЯ ДА ПОЧИТАТЕ ТОЗИ БОГ, КОЙТО НИКОГА НЕ Е СЪЩЕСТВУВАЛ И НЯМА ДА СЪЩЕСТВУВА.

Ние знаем истинския Бог и изповядваме Този, за Който е проповядвано във Ветхия Завет от светите пророци и в Новия от светите Апостоли Христови, Твореца на всяко добро; никакъв друг бог ние не знаем.

Тогава воеводата им казал:

- Не искате ли днес, заедно със справедливия княз, протосимвол, да извършите молитва към Бога съгласно обичаите на нашата вяра?..

На това светиите единодушно отговорили:

- Ние молим Единния Бог, за това, не само вашия княз, но и целия сарацински народ да отстъпи от заблудата на нечестивия Мохамед и да въздаде дължимата чест и поклонение на Единния Бог, проповядван от пророците

и от Христовите Апостоли. Ние не можем да оставим светлината и доброволно да преминем към тъмнината.

- Внимавайте какво говорите, за да не се разкайвате после – казал воеводата – тъй като за вашата съпротива няма да избегнете строгите наказания...

ако се съгласите с нас и изповядате пророка Мохамед, то както ви казах, скоро ще видите своите роднини... За богатство и имущество няма да имате грижи,.. милостивия наш княз, така ще ви обогати, че богатството ви ще стигне и за вашите потомци до десето коляно.

На цялата тази воеводска реч светиите, като че с една уста извикали:

- ДА БЪДЕ ПРОКЛЕТ МОХАМЕД И ВСИЧКИ, КОИТО ГО ИЗПОВЯДВАТ ЗА ПРОРОК.

Когато светците произнесли тези слова с **ГОЛЯМА СМЕЛОСТ И ДРЪЗНОВЕНИЕ В БОГА**, тозчас разгневения воевода заповядъл на въоръжените войни да заловят всеки от затворниците и с вързани назад ръце, като овце да ги поведат към мястото на екзекуция...

Светците, по реда на своите чинове, като че да са поканени на царски пир, един след друг пристъпвали под меча без да показват какъвто и да е страх или малодушие, така че воеводата силно се удивил, виждайки как мъчениците с радост отиват на смърт.“

(19.03 по светския - † 6 март по църковния календар - Свети 42-ма мъченици).

Свети Авраамий Български.
Фреска от Успенския Княгинин
манастир. гр. Владимир. XVII в.

ПРЕДСТАВЯМЕ ВИ ЗА ПЪРВИ ПЪТ ПРЕВЕДЕНОТО, ПОДРОБНО ЖИЗНЕОПИСАНИЕ НА ГОЛЕМИЯ НАШ СВЕТЕЦ АВРАМИЙ БЪЛГАРСКИ, КОЙТО Е МЪЧЕН И УБИТ ЖЕСТОКО ОТ НАШИТЕ МЮСЮЛМАНСКИ СЪНАРОДНИЦИ ВЪВ ВОЛЖСКА БЪЛГАРИЯ (ДНЕС ТАТАРСТАН).

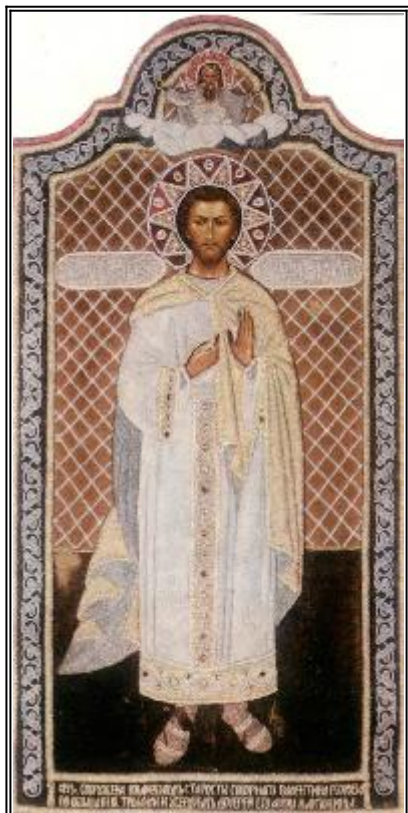
СЛЕД ПРЕВОДА ПУБЛИКУВАМЕ И КРАТКОТО БЪЛГАРСКО ЖИТИЕ, СЪДЪРЖАЩО МНОГО ВАЖНА ИНФОРМАЦИЯ ЗА НАШАТА ИСТОРИЯ, ИДЕНТИЧНОСТ И ВЯРА:

Този богат и знатен търговец живял във Волжска България в края на XII в. и началото на XIII в. Живота му силно се отличавал от този на много от неговите земляци и сънародници. Той бил човек необикновено състрадателен, милостив към бедстващите и давал свои богатства за нуждите на страдащите. Посещавайки руските градове и общувайки с търговците там, той дълбоко се заинтересувал от християнската вяра. **По Божий Промисъл благодатта се докоснала до сърцето му, и познавайки истинската света Христова вяра, той приел Свето Кръщение. Така този**

търговец станал християнин и получил ново име, с което е и записан в страниците на Книгата на живота - Авраамий (никъде не е записано името му преди Кръщението). След Кръщението, носейки светото евангелско слово и водейки християнски начин на живот, той започнал апостолска проповед сред своя народ. И както до приемане на християнството Авраамий съчувствал и страдал за бедствията и лишенията на ближните, така и след приемането на спасителната вяра Христова **той започнал да скърби в душата си за духовното бедствие на своите сънародници, незнаещи истинския Бог на небето и земята, открил ни се чрез Единородния Свой Син в Светия Дух, и за произхождащото от това незнание безредие и безпорядъчност на нравите** (Ин.17:3; Рим.25:31). Вдъхновен от света ревност по светата вяра и от братска любов към нечестивите си съплеменници, Авраамий, бидейки по търговски дела в столицата на Волжска България – Велики Болгар, по време на панаира "ага базар", вместо това да се занимава с търговия и да придобива временни земни блага, започнал да благовести на своите сънародници за вечните нетленни блага, преподавайки им проповед за Христа Богочовека, „разпнал се доброволно за нас, възкръснал от мъртвите и със слава възнесъл се с плътта си на небето“, за безначалния Негов Отец и за съвечния на Отца и Сина Всесвят Дух.

Българите се изумили, чувайки християнска проповед от своя единоплеменник и бивш единоведец. Неговите съотечественици не само не се вслушали в проповедта на светия мъж, но дори се ядосали на проповедника, особено когато видели неговата непреклонност да се откаже от християнската вяра, което те многократно го съветвали. Тъй като Авраамий бил обичан и уважаван от всички, те започнали спокойно да го убеждават да остави Христовата вяра. **Когато лъстивите им уговорки не подействали на изповедника**

Христов, започнали да го заплашват с отнемане на имуществото. На тези заплахи блажения отговарял, че за Христа Спасителя той е готов да се лиши не само от имотите си, но няма да пожали и живота си.

*Свети Авраамий
Български. Икона
от Русия. Края
на XIX в.*

Тогава започнал побой. Били Авраамий така жестоко, че на мъченическото тяло не останало здраво място: „яко не бытии на нем места цела и неуязвленна“ (от акатиста на мъченика).

Опитвали се да го заставят да мълчи, да се отрече от Христос, но това било напразно. Тогава българите, разярени като зверове, затворили свети Авраамий в тъмница и държейки го без вода и храна, с много мъчения продължили да искат отричането му от християнската вяра.

Доблестният страдалец за истинската вяра не изнемогнал в мъките, но укрепяван от благодатта Божия, още повече се утвърдил в светата любов към Изкупителя на света. Виждайки неговата непреклонност, озлобените друговеци го отвели извън града и близо до един кладенец на брега на Волга му отсекли първо ръцете, после краката и накрая главата.

Така на 1 април (*ст. ст. – б.р.*) 1229 г. изповядвайки истинската вяра, отишъл при своя Небесен Отец този милосърден и искрен човек Божи. Муромските руски търговци, които станали свидетели на събитията, погребали мъченика в отделено гробище, „където погребвали всички християни“.

Господ скоро наказал жителите на Велики Болгар за кръвта на Своя угодник със страшен пожар: „... скоро изгорял онзи велик град с многото му несметни богатства!“

При гроба на българина много скоро започнали да се случват знамения, които послужили за повод да започне почитането му като светия. Слуха за тези чудеса се разпространил из цяла Православна Русия.

В 1230 г. при благоверния владимирски княз Георгий Всеволодович се явили посланици на волжските българи, които искали мир, след шест годишна война с Русия.

Княз Георгий се съгласил, и веднага след сключването на мира отправил пратеници при българите, които да вземат мощите на светия мъченик Христов Авраамий. На 9 март (*ст. ст. – б.р.*) те били пренесени в град Владимир, в Княгининския манастир (където и до днес се съхранява частица от тези мощи).

Малко преди безбожната еврейска октомврийска революцията, в църквата на село Българи, в Русия, били дадени древния образ на светия мъченик с частица от неговите мощи и стара дървена ракла.

*Храма "св. мъченик Авраамий
Български", град Болгар*

Тези светини били изгубени в годините на богомерзкия комунизъм. Съхранила се само фаланга от единия пръст на дясната ръка, която била скрита и запазена от жителите на селото.

Днес тази частица от мощите на свети Авраамий Български се намира в храма на неговото име, построен в град Болгар.

Господ прославил Своя угодник с много чудеса, ставащи по молитви му при неговите мощи. Било забелязано, че мъченика има особена благодатна сила за ходатайство пред Господа за болни деца. На Авраамий Български се молят и за покровителство в търговията и в предприемачеството.

**Българското житие на свещеномъченик
Аврамий Български (1229 г.)**

След като Стара велика България на канес Кубрат станала арена на кървави междуособици между привържениците на рода на Кубрат и синовете му – Дуло и мощния род Ашина, една част от старите българи, во главе с големия брат на нашия първовладелец Есперих – Батбаян, се покорили на Ашина и скоро тяхната държава започнала да се нарича Хазария, макар жителите ѝ да знаели, че са българи и езикът и обичаите им останали български до края на съществуването на Хазарската империя.

Друга част се оттеглила на югоизток и в поречието на реките Волга и Кама основали Волжка България или Волжски Болгар. Днес само името на река Волга пази паметта за величието на тази българска държава. В десети век владетелят на Волжски Болгар бил подлъган да приеме исляма от пратениците на Арабския халифат, под предлог, че арабите ще построят много крепости и с войска ще помогнат на волжките българи да се отбраняват от своите доскорошни събратя хазарите.

Мъченик Авраимий се родил във Волжка България и бил възпитан в мохамеданската вяра, която изповядвали неговите сънародници. Той бил богат човек и се занимавал с търговия. Бил привикнал към светските блага, но винаги оказвал гостоприемство на странници и бедни.

По Божията воля Авраимий се убедил в лъжливостта на мохамеданското учение и в истинността на християнската вяра и станал истински християнин. Изповядвайки Христовата вяра, той станал омразен за своите сънародници-мюсюлмани. Веднъж като отишъл за търговия в град Велики Болгар, започнали да го убеждават, а после и да го принуждават да се отрече от Христа. Авраимий не се поддад на заплахите. Тогава го затворили в тъмница за дълго, а по-късно, като видели неговата непреклонност, отсекли му първо ръцете, после нозете и накрая - главата.

Свети Авраимий загинал мъченически на 1 април 1229 година. Християните в града благоговейно погребали тялото му в

християнското гробище на Велики Болгар.

След смъртта на св. Авраамий Великият град на българите изгорял почти до основи. Руските летописци отбелязали, че Господ е изпратил тези пожари за наказание за невинно пролятата кръв на мъченика.

Виждайки, че на гроба му стават чудесни изцеления на болни християни, хората разказали за това на княз Георги Всеволодович. След една година тялото на мъченика било пренесено в град Владимир, където князът и семейството му, Владимирският епископ Митрофан, духовенството и народът посрещнали мощите на св. Авраамий и ги положили в църквата "Успение на Пресвета Богородица" на 6 март 1230 година.

Паметта на св. Авраамий Българин се почита от нашата Църква от древност.

(14.04 по светския - † 1 април по църковния календар - Св. свещеномъченик Авраамий Български).

„онзи агарянин, сговори се с други турци, отиде там, хвана я и я отвлече у дома си. И най-напред започна да подмамва светицата с много обещания и клетви, като се стараеше да разколебае волята ѝ и **да я обърне към своята вяра.**

Заричаше ѝ се, че **ако тя се потурчи, ще я вземе за своя жена**. Сетне започна да я заплашва, че ако не се вслуша в думите му, ще я подложи на големи мъчения... Но Злата... призова в ума си на помощ името Христово и с голямо мъжество и дръзновение отговори: **"Аз вярвам в моя Господ Иисус Христос и на Него се покланям..."** Най-напред цели три месеца всеки ден я биеха с тояги, после деряха ремъци от кожата ѝ и ги оставяха да висят пред очите ѝ, та дано се уплаши, като ги гледа. Кръвта подобно на река се лееше от девическото тяло на мъченицата и обагреше земята около нея... Не търпейки да бъдат победени от едно момиче, те толкова се ожесточиха и разяриха, че окачиха Христовата агница на една дива круша и се нахвърлиха върху нея с ножовете си, режейки на късове светото тяло на девицата.

(31.10 по светския - †18 октомври по църковния календар - Св. великомъченица Злата Мъгленска).

„По пътя около Шумен турци разбойници го заловили и **като го заплашили, че ще го убият, го заставили да даде**

обещание, че ще смени своята християнска вяра, с мохамеданска... Пуснат на свобода, той горчиво се разкаля за това изнудено обещание и **решил да изкупи греха си, като публично похули мохамеданството и приеме мъченическа смърт за Христа...** „- На млади години ваши хора чрез насилие ме принудиха да дам обещание, че ще се откажа от Христа и ще приема мохамеданството. Виждам сега нечестието на своето обещание.“ Като казал това, **преподобни Игнатий снел от главата си зелената чалма, свещена за мохамеданите, и я захвърлил на земята...** След безрезултатни увещания от страна на съдията, **започнало жестоко мъчение**, което завършило с обесването на преподобния.

(21.10 по светския - † 8 октомври по църковния календар - Св. преподобномъченик Игнатий Старозагорски).

☒ „Много от тях бяха застигнати от турските орди и подложени на най-мръсни деяния, които може да извърши само потъналият в невежество турчин. Тия мръсни дела не мога да ги опиша - устата ми се схващат. Но ще настъпят светли дни и за това измъчено българско племе. Нека то знае **до каква безнравственост е паднал завоевателят турчин и каква варварска религия е разпространявал...** В Смолен по заповед на властта най-първо с добро и кротко се помъчиха да убедят епископ Висарион **да приеме мохамеданството** и по този начин да откупи живота си, понеже смятаха, че щом той се съгласи на това, много скоро и останалите българи християни безропотно ще последват примера му. Епископът отговори: **“Човек, който има любов към божествената истина, е непоколебим във вярата си. Смъртта ми ще ме направи безсмъртен пред Бога”...** започнаха да щипят тялото му с нарочно приготвени клещи, като късаха парчета живо месо... След това най-немилостиво го биха с железни

пръчки, докато епископът склопи очи и падна в несвяст. След като го свестиха, турците го мушкаха с ножове и режеха късове от тялото му, сложиха на главата му нажежен ръжен... Най-сетне един освирепял турчин излезе от тълпата и с остър нож го прободде в гърдите. Турците злобно се нахвърлиха върху него с камъни и обезобразиха тялото му.“

(11.08 по светския - † 29 юли по църковния календар - Св. свещеномъченик Висарион Смоленски).

{{_LINK1_}}